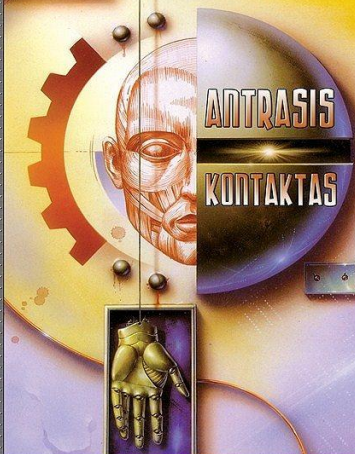

SF

ericaras

Mike
Resnick

ANTRASIS

KONTAKTAS

487

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Mike Resnick ANTRASIS KONTAKTAS

Mokslinės fantastikos romanas ir apysaka

Pirmasis žmonijos kontaktas su svetimos planetos gyventojais įvyko 2042-ais metais Eridano Epsilon sistemos pakraštyje. Per keletą minučių žemiečių žvaigždėlaivis ir svetimiečių laivas sunaikino vienas kitą.

"Antrasis kontaktas" baigėsi tuo, kad Žemės kosminio laivo kapitonas nušovė du savo įgulos narius, įsitikinęs, kad šie yra ateiviai, užgrobę žmonių kūnus. Tokia tad buvo pradžia; kas atsitiko vėliau neįmanoma atspėti...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
487 tomas. Serija įkurta 1990m.

Mike Resnick - SECOND CONTACT
New York, Fantastic books, 2000

Copyright © by Mike Resnick, 1990

Cover art copyright © by Bruce Jensen, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2011
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turinys

Mike Resnick
ANTRASIS KONTAKTAS

Paul Ash
DIDYSIS KARDAS

Mike Resnick

ANTRASIS KONTAKTAS

PROLOGAS

Meningero Klipšteino tachioninės traukos teorija, be kurios žmogus niekada nebūtų sugebėjęs išsamiai ištyrinėti Galaktikos, buvo sukurta 2029 metais, įgyvendinta 2032 metais ir, patyrusi keletą smulkių nesėkmių, išlaikė bandymą 2037 metais.

Pirmasis žmonijos kontaktas su svetimos planetos rase įvyko 2042 metų kovo 5 dieną. Eridano Epsilon sistemos pakraštyje.

Niekas nežino, kas išprovokavo paskesnius įvykius, kas įsakė imtis būtent tokių veiksmų. Žinoma tik tiek: per keletą minučių žemiečių laivas "Ekscelsioras" ir svetimiečių laivas, kurio pavadinimas bei klasė nežinomi, sunaikino vienas kitą.

Iki šiol neatsakyta į klausimą, kuris iš laivų pirmas pradėjo šaudyti. Nenustatyti nei vienos, nei kitos pusės veiksmai, galėję sukelti panašią reakciją. Mūšio metu bazės nepasiekė nė vienas signalas. Įsiliepsnojus konfliktui, nė vienas laivas nemėgino pasišalinti, pasislėpti.

Gyvųjų neliko.

Žmonijai prireikė dešimtmečio, kol ji pagaliau atsigavo po tokio įvykio. Nuo to laiko visus kosminius tyrinėjimus ėmėsi kontroliuoti armija. Tikrai Jungtinės Amerikos Valstijos, Rusija, Kinija ir Brazilija vis dar siuntė į kosmosą savo laivus. Iki 2065 metų kosmose pabuvojo keturiolika erdvėlaivių. Jie nesėkmingai ieškojo svetimiečių, skaičiavo žvaigždes bei planetas ir žymėjo viską žvaigždėlapyje. Penki iš tų laivų priklausė JAV, keturi Rusijai, dar keturi Kinijai ir vienas Brazilijai. Pats didžiausias iš jų buvo Rusijos milžinas "Maskva". Geriausiai apsiginklavę laivas "Ladoga", pastatytas vos prieš metus, taip pat priklausė Rusijai. Visų greičiausias buvo kinų laivas "Konfucijus".

Tačiau erdvėlaivis, kurio pavadinimas 2065 metais sumirgėjo visų laikraščių puslapiuose, vadinosi "Teodoras Ruzveltas". Galiūnas vis sukosi Žemės orbitoje, nes už šimtų mylių po juo sprendėsi laivo kapitono likimas.

1 SKYRIUS

Maksas Bekeris pakilo liftu į penktąjį Pentagono aukštą, greitais žingsniais praėjo korido-

riumi tarp holografinių buvusių šios žinybos šefų atvaizdų ir pagaliau sustojo prie kabineto. Durų davikliai jį atpažino ir leido įeiti.

- Labas rytas, majore Bokeri, - ištarė žilagalvis vyriškis, sėdintis prie didžiulio chromu spindinčio stalo. Ant vyriškio antpečių puikavosi trys žvaigždutės. - Laukiu jūsų.

- Sere, ar galiu sužinoti, ką tai reiškia? - paklausė Bokeris, pamosavęs kažkokiais oficialiais dokumentais.

- Maniau, jog tenai viskas pasakyta, - pastebėjo generolas. - Tai jūsų nauja byla.

- Neturėjau atostogų dvejus metus, - piktinosi Bokeris. - Jau nusipirkau bilietą ir sumokėjau už viešbučio kambarį.

- Mes pasirūpinsime, kad jums grąžintų pinigus.

- Pasakysiu atvirai: man nereikia tų nelemtų pinigų, noriu teisėtai man priklausančių atostogų! Dirbau šitam departamentui dvejus metus. Man priklauso penkios savaitės poilsio. Noriu jį gauti!

- Majore, tai jau nuspręsta.

- Kodėl? - neatlyžo Bokeris. - Be to, nesuprantu, kodėl būtent aš?

- Todėl, kad jūs labiausiai tinkamas tam dar-

bui.

- Aš netgi nepriklausau laivynui! - spyrėsi Bekeris. - Šitą vaikiną turėtų ginti kas nors iš saviškių.

- Kosmoso programoje nėra tarnybų skirstymo, majore, - pasakė generolas. - Esu įsitikinęs, jog laivynas su jumis bendradarbiaus.

- Abejoju, sere.

- Ir kodėl gi?

- Jei ta byla būtų tokia paprasta, jos bet kas galėtų imtis, - išpyškino Bekeris. - Aplenkėte tris šimtus šiame pastate dirbančių advokatų ir kreipėtės į mane, vadinasi, privalote suprasti, jog man kyla įtarimas. - Vyriškis patylėjo. - Ar galiu vis dėlto paklausti, kodėl pasirinkote būtent mane?

- Pasirinkau ne aš, - pasakė generolas. - Tai padarė kompiuteris. - Jis įsisiurbė akimis į Bekerį. - Majore, regis, jūs dvejojate?

- Jei kompiuteris buvo užprogramuotas parinkti geriausią kriminalinių bylų advokatą, jis turėjo nurodyti Hektorą Garsiją.

- Kompiuteris būtent jį ir nurodė. Jūs buvote antras.

- Na ir..?

- Garsija atostogauja.

- O aš rengiuosi atostogauti!

- Jis turi aukštesnį laipsnį.

- Galiu jums pasakyti, generole, jog bet kuris iš dviejų šimtų advokatų, turinčių už mane žemesnį laipsnį, nè nemirktelėjęs galėtų susidoroti su ta byla.

- Kompiuteris pasirinko jus.

- O jeigu aš atsisakysiu?

- Jei nurodysite svarią priežastį, perduosime bylą kam nors kitam. Tačiau asmeniškai galiu jus patikinti, jog atostogas gausite ne anksčiau nei po metų, - atsakė generolas. - Jei atsisakysite be rimtos priežasties, pažeminsiu jus vienu laipsniu ir vėl pasiūlysiu tą patį darbą. Galiu tai tęsti, kol jūs nusirisite iki eilinio...

- Sere, ar galiu su jumis kalbėti atvirai?

- Manau, majore, jūs tą ir darote, - pastebėjo generolas.

- Turbūt atsirastų ne vienas šimtas pačių geriausių advokatų, tokių, kaip Klarensas Darou, pageidaujančių ginti šitą kuoktelėjusį tipą, - pasakė Bekeris. - Kodėl nepaieškojote savanorių?

- Majore, mums nereikalingi Klarensai Darou ir jų garsūs pareiškimai skirti spaudai. Mums reikia, kad byla būtų baigta kiek galima grei-

čiau ir... be triukšmo.

- Kam tada apskritai tą kapitoną teisti? - paklausė Bekeris. - Jis juk prisipažino, ar ne taip? Kodėl tiesiog nepasodinus jo už grotų?

- Turi vykti karinis tribunolas, - pasakė generolas. - Jau vėlu ką nors slėpti. - Jis patylėjo. - Mus stebi visas pasaulis, majore.

- Manau, generole, jūs netrukus įsitikinsite, kad devynioms dešimtosioms pasaulio šis įvykis visai nerūpi, o likusieji įsitikinę, jog tam nenaudėliui derėjo išpyškinti visą kosminio laivo įgulą.

- Pakaks, majore Bkeri! - pasipiktino generolas. - Ta byla perduota jums ir jūs, velniai rautų, jos imsitės!

Bekeris įdėmiai pažvelgė į pašnekovą ir giliai atsiduso.

- Gerai. Kada prasidės teismas?

- Po savaitės.

- Ir jūs tikrai manote, jog spėsiu per tą laiką pasirengti gynybai nužudymo byloje? - nepatikliai paklausė Bekeris.

- Kiekviena uždelsta diena tik sustiprina kritišką spaudos atstovų požiūrį į visą mūsų armiją.

- Generole, nejaugi manote, jog prastas pasi-

rengimas gynybai pagerins mūsų [vaizd] žurnalistų akyse?

- Gausite visą reikalingą medžiagą, - patikino generolas. - Kiek suprantu, vienintelis galimas Dženingso gynybos kelias - tai laikinas neveiknumas. Turime tris psichiatrus, kurie pasirengę paliudyti, jog nusikaltimo metu tas žmogus buvo nepakaltinamas.

- Privalau kuo greičiau pasikalbėti su kaltinamuoju Dženingisu.

- Šiandien, antroje dienos pusėje, jeigu jums tinka.

- Jei jis bent pusiau tiek pamišęs, kaip apie jį mano kiti - man prireiks ginkluotos apsaugos.

- Tai ne problema.

- Kur jūs tą žmogų laikote?

- "Betesdoje".

- Ar toje pačioje "Betesdoje", kur gydomi kongreso nariai bei senatoriai?

Generolas linktelėjo.

- Tradiciškai, - sumurmėjo Bekeris.

- Neišgirdau, majore.

- Tai tik patvirtina mano nuomonę, jog Dženingisas - ne vienintelis beprotis, susietas su šita byla.

- Šit kaip? - grėsmingai sureagavo generolas.
Bekeris linktelėjo.

- Tas, kuris patalpino Dženingą į "Betesdą",
nemažiau trenktas už patį nusikaltėlį. Kas bus,
jei jis paspruks iš tenai? Šitas velniškas pasta-
tas prigrūstas ambasadorių bei įstatymų leidė-
jų.

- Dženingas nepavoingas, - pasakė genero-
las. - Be to, jis kiaurą parą stebimas.

- Ar jis pripumpuotas vaistų? Jei taip, negalė-
siu su juo pasikalbėti.

- Ne, - patikino generolas. - Jau visą savaitę
jis negauna jokių vaistų.

- Gerai, - pasakė Bekeris. - Jei sugebėsime ši-
tą bylą pabaigti per dešimt ar vienuolika die-
nų, dar spėsiu ir paslidinėti.

- Pagaliau išgirdau protingą mintį, - pritarė
generolas.

- Kas atstovauja kaltinimą?

- Pulkininkas Džeimsas Magnusenas.

- Džimis Magnusenas? - nustebo Bekeris. - Iš
San Diego?

- Jūs jį pažįstate?

- Prieš penkerius metus mudu drauge pralei-
dome keletą mėnesių - rengėme bylą prieš
armijos tiekėjus. Puikus žmogus. Maniau, jis

vis dar Kalifornijoje.

- Buvo...

- Kodėl būtent jis tapo kaltintoju?

- Jis pats pasisiūlė.

- Manau, jau vėlu pasisiūlyti jo padėjėju? -

paklausė Bekeris.

Generolas įdėmiai pažvelgė į pašnekovą.

- Žaviuosi jūsų humoro jausmu, majore.

- Aš visai nejuokauju.

- Žinoma, juokaujate, - atšovė generolas. -

Pakaks... Dabar imkitės darbo.

- Nuo ko turėčiau pradėti? Ką tik pasakėte, jog su Dženingu galėsiu susitikti tik antroje dienos pusėje.

- Užtat savo kabinete jūsų jau laukia pulkininkas Magnusenas. Jis nori aptarti su jumis kai kurias detales. Pasakiau, kad ateisite iškart po to, kai mudu baigsime pokalbį. - Generolas kiek patylėjo. - O mudu jau baigėme. Magnuseno kabinetas toliau koridoriumi, trečios durys iš kairės.

Bekeris atidavė pagarbą ir pasuko link durų.

- Sveikinu. Jūs priėmėte teisingą sprendimą, - pasakė jam generolas.

- Argi turėjau iš ko rinktis? - liūdnai paklausė

Bekeris.

Iš pradžių Bekeris užėjo į prausyklą. Stabtelėjo, perbraukė šukomis per vešlius kaštoninius plaukus. Po to priėjo prie kriauklės, vėl stabtelėjo, sumurmėjo: "Šaltas" ir nusiprausė veidą. Atsigaivinęs, išėjo į koridorių ir judančiu takeliu pasiekė Magnuseno kabinetą. Prie durų nulipo nuo takelio, palaukė, kol davikliai jį atpažins, ir įėjo.

Jei generolo kabinetas atrodė tiesiog steriliai, tai šitas kambarys buvo visai užgriozdintas. Ant sienų kabojo teisiniai diplomai. Ant trijų spintų su kartotekomis netvarkingai sukrauti kompiuteriniai diskai, kubai. Turbūt jie netrukus bus sunaikinti. Vieną kambario kampaną užėmė didžiulis naujausio modelio kompiuteris. Magnusenas garsėjo kaip užkietėjęs rūkorus. Bekeris žinojo, jog naktinė valytojų pamaina jau turėjo sutvarkyti jo kabinetą, tačiau dvi čia stovėjusios peleninės buvo prigrūstos nuorūkų, o grindys nusėtos pelenais.

Priešais spintas su kartotekomis, įsitaisęs ant nepatogios taburetės, spausdamas rankoje pluoštą popierių, sėdėjo pats pulkininkas Džeimsas Magnusenas - nedidelio ūgio, kresnas, kiek žilstelėjęs tamsiaplaukis, tvirtas,

primenantis profesionalų futbolininką vyriškis. Prie išorinių akių kampučių iš abiejų pusių matėsi neseni chirurginės operacijos pėdsakai. Pulkininko akis slėpė akiniai su storais stiklais. Išgirdęs žingsnius, Magnusenas pažvelgė pro tirštą cigarečių dūmų debesį.

- Maksai! - džiaugsmingai šūktelėjo jis. - Kaip gyveni?

- Vos prieš dvi dešimtis minučių gyvenau puikiai, - atsakė jam Bekeris. - O kaip tu?

- Nuostabiai, - pasakė pulkininkas. - Dabar esu vedęs žmogus, turiu dvi dukreles - dvejų ir trejų metų. O kaip tu?

- Vedžiau ir išsiskyriau.

- Užjaučiu.

- Tai jau praėjus, - Bekeris gūžtelėjo pečiais.

- Mūsų turime apie ką pasikalbėti, - pasakė Magnusenas. - Sėskis.

Bekeris apsidairė.

- Kur?

Pulkininkas priėjo prie kėdės, ranka nubraukė nuo jos krūvą popierių. Šie pasklido po grindis.

- Na, kad ir čia. Man davė šitą kabinetą vos prieš dvi dienas, - kaltai paaiškino jis. - Vis dar negaliu išsivaduoti iš šiukšlių....